

opusdei.org

Carta del Prelat (agost 2009)

Carta mensual del Prelat, en aquesta ocasió des de Mèxic. Les festes marianes del mes d'agost serveixen a mons. Echevarría per a convidar-nos a imitar la vida quotidiana i propera al Crist de la Mare de Déu.

06/09/2009

Estimats: que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Assumpta est Maria in cœlum, gaudet exercitus angelorum [1]; Maria ha estat portada al cel, en cos i ànima, i els àngels participen d'aquest goig. També tots els cristians ens omplim d'alegria, perquè la Verge Maria viu eternament en la plenitud de Déu, contempla i ama la Trinitat Santíssima en la glòria del Cel.

En acostar-se la solemnitat del 15 d'agost, Assumpció de la Mare de Déu, desitjo recordar-vos que aquesta gran festivitat **ens impulsa a elevar la mirada cap al cel. No un cel fet d'idees abstractes, ni tampoc un cel imaginari creat per l'art, sinó el cel de la veritable realitat, que és Déu mateix: Déu és el cel. I Ell és la nostra meta, la meta i l'estatge etern, de la qual provenim i a la qual tendim (...). És una ocasió per a ascendir amb Maria a les altures de l'esperit, on es respira l'aire pur de la vida sobrenatural i es contempla la**

bellesa més autèntica, la de la santedat [2]. Com i amb quina assiduïtat recorrem a la Verge Maria per a procedir sempre i en tot amb sentit sobrenatural? Demanem a la nostra Mare que faci créixer en les nostres ànimes l'esperit contemplatiu?

Les paraules de Benet XVI, que acabo de citar, són una eficaç introducció al misteri de fe que ens disposem a assaborir una vegada més. Com va escriure sant Josepmaria, *és un misteri d'amor. La raó humana no arriba a comprendre'l. Només la fe encerta a il·lustrar de quina manera una criatura ha pogut ser elevada a una dignitat tan gran, fins al punt de ser el centre amorós on convergeixen les complaences de la Trinitat. Sabem que és un secret diví. Però, perquè es tracta de la nostra Mare, ens sentim inclinats a endinsar-nos-hi més —si podem parlar així— que*

***en altres veritats de fe* [3].**

Recorrem al nostre Pare, que contempla cara a cara Déu, la Santíssima Humanitat de Jesucrist, la Verge Maria, els àngels i els altres sants, amb la petició expressa que ens obtingui llum del Senyor per a aprofundir en aquesta veritat de fe i, d'aquesta manera, estimar més i admirar més Santa Maria.

Us suggereixo, en primer lloc, que mirem a fons la resposta quotidiana de la Verge, que ens detinguem —en la meditació personal— en els passatges de la Sagrada Escripura que ens parlen d'Ella: encara que es tracta d'un nombre reduït, en aquests textos es contenen ja totes les *magnalia*, les grandeses d'allò que l'Esperit Sant ha volgut revelar-nos sobre la Mare de Déu i Mare nostra: una riquesa immensa, que toca a cadascun de nosaltres descobrir, guiats sempre pel magisteri de l'Església. Us aconsello que repasseu

també algun tractat de mariologia i que us esforceu per aprofundir — mitjançant una lectura meditada i pausada— en les coses inefables que va complir en la seva Mare el *Totpoderós, el nom del qual és Sant* [4]. El càntic del *Magnificat*, que va brollar dels llavis i del cor de Maria inspirada per l'Esperit Sant, se'ns mostra com la millor escola per a conèixer, tractar i imitar la nostra Mare: *és un retrat, una veritable icona de Maria, en el qual podem veure-la tal qual és* [5].

Fixem-nos, de manera especial, en la seva vida d'oració. Així la descobrim en contemplar el primer misteri gojós del Rosari. *La Senyora del dolç nom, Maria, està recollida en oració. Tu ets, en aquella casa, allò que vulguis ser: un amic, un servent, un curiós, un veí...* [6].

Fiquem-nos perseverantment en aquesta escena per a acollir amb serietat la invitació del nostre Pare.

Obstinem-nos a trobar —cadascun, cadascuna— el nostre lloc, en repassar diàriament aquest esdeveniment clau de la història de la nostra salvació, i també en el rés de l'Àngelus i del Rosari. Podem pensar en la Verge, que es manté constantment en conversa amb Déu, i així es troba quan l'Arcàngel li transmet la divina ambaixada. El mateix succeeix en el segon misteri lluminós: la confiada súplica que la Verge exposa amb el seu comentari en les noces de Caná, obté que Jesús realitzi el seu primer miracle, anticipant en certa manera la seva hora, i que els primers seguidors del seu Fill rebin el do de la fe, com expressa l'Evangeli en poques paraules: *els seus deixebles van creure en Ell* [7].

Precisament Sant Joan, el deixeble estimat, ens transmet aquesta dada. Ens revela que la Santíssima Verge, que fins a aquest moment havia

cuidat al seu Fill durant els anys de vida oculta a Natzaret, ha estat cridada a continuar col·laborant directament en el misteri de la Redempció. Aquest designi diví s'insinua en la resposta de Crist a la súplica de la seva Mare: *Dona, què ens importa a tu i a mi? Encara no ha arribat la meva hora* [8]. El Senyor es refereix al sacrifici de la Creu. Quan es presenti aquest moment, voldrà — amb lògica sobrenatural i humana — que la seva Mare es trobi al costat d'Ell, com a nova Eva, per a cooperar en la restauració de la vida sobrenatural de les ànimes. Ho relata també Sant Joan: *s'estaven prop de la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria de Cleofàs, i Maria Magdalena. En veure Jesús la seva mare i, al seu costat, el deixeble que estimava, digué a la mare: "Dona, aquí teniu el vostre fill". Després digué al deixeble: "Aquí tens la teva mare". I des d'aleshores la prengué a casa seva* [9].

Us recordava, amb paraules del Papa, que la solemnitat de l'Assumpció ens convida a elevar els ulls al Cel, l'estatge definitiu al qual ens adrecem, però sense oblidar —altre ensenyament de Maria— que, abans de ser traslladada en cos i ànima a la glòria, la Verge va acompanyar de prop Crist en la seva Passió i Mort redemptores. **La nova Eva va seguir el nou Adam en el sofriment, en la passió, així com en el goig definitiu. Crist és la primícia, però la seva carn ressuscitada és inseparable de la de la seva Mare terrena. Maria, i en Ella tota la humanitat, està implicada en l'Assumpció cap a Déu, i amb Ella tota la creació (...). Neixen així els nous cels i la nova terra, en la qual ja no hi haurà plor ni lament, perquè ja no existirà la mort (cf. Ap 21, 1-4) [10].**

La col·laboració de la Mare de Déu en el Sacrifici de la Creu va ser única;

per això l'Església l'honora «amb els títols d'Advocada, Auxili, Socors, Mitjancera», sense que això «resti ni afegeixi gens a la dignitat i eficàcia del Crist, únic Mediador» [11]. En aquesta cooperació estretíssima a l'obra de la Redempció se sustenta també el títol de Dona eucarística, amb el qual Joan Pau II la va anomenar en la seva última encíclica. La Sagrada Eucaristia és l'actualització sacramental del sacrifici de la Creu, ja que el sacrifici del Calvari es fa present en la Santa Missa. I no es pot passar per alt que, en el Gòlgota, el Senyor va manifestar a la Verge Maria la seva nova maternitat. «Les paraules de Jesús —deia Joan Pau II— assumeixen el seu significat més autèntic en el marc de la missió salvífica. Pronunciades en el moment del sacrifici redemptor, aquesta circumstància els confereix el seu valor més alt. En efecte, l'evangelista, després de les expressions de Jesús a

la seva Mare, afegeix un incís significatiu: "Sabent Jesús que tot ja s'havia realitzat" (Jo 19, 28), com si volgués subratllar que havia culminat el seu sacrifici en encomanar la seva Mare a Joan i, en ell, a tots els homes, dels quals Ella es converteix en Mare en l'obra de la salvació» [12].

En cada Santa Missa, la Verge Maria es troba misteriosament present al costat de l'altar on s'actualitza de manera incruenta el Sacrifici de la Creu. ***En aquest insondable misteri*** —va escriure el nostre Pare— ***s'adverteix, com entre vels, el rostre puríssim de Maria: Filla de Déu Pare, Mare de Déu Fill, Esposa de Déu Esperit Sant*** [13]. Aquesta és la ferma convicció de l'Església, expressada en una de les oracions que la litúrgia recomana als sacerdots per a disposar-se millor a la celebració del Sant Sacrifici: Oh Mare de pietat i misericòrdia,

Santíssima Verge Maria (...), recorro a la teva pietat perquè, així com vas estar al costat del teu dolcíssim Fill clavat en la Creu, també estiguis al costat de mi, miserable pecador, i al costat de tots els fidels que aquí i en tota la Santa Església anem a participar d'aquell diví sacrifici [14]. Recorres filialment a Ella, en cada jornada, abans de celebrar o de participar en la Santa Missa?

La Verge Santíssima, des de Betlem fins al Gòlgota, va saber mostrar Crist, conduir a Crist els deixebles —homes i dones— del seu Fill: si Joan, Maria Magdalena, Salomé i les altres dones —com ens detalla l'Evangelí— perseveraren fermes al costat de la Creu de Jesús i van donar després testimoni de la seva resurrecció, va ser pel fet que no es van apartar de Maria en aquelles hores; que la van acollir a casa seva —en tot l'espai del seu caminar espiritual— des del

moment inefable que Crist els va confiar a la seva Mare al Calvari.

Filles i fills meus: aquella que és tota de Déu, Dona eucarística i Mestra d'oració, vol que la tractem, que li demanem que ens ensenyi a enamorar-nos de Jesucrist amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima, per a respondre-li amb entera fidelitat en els diferents moments i circumstàncies. Un gran misteri d'amor se'ns proposa en la festa de l'Assumpció de la Verge: **Crist va vèncer la mort amb l'omnipotència del seu amor. Només l'amor és omnipotent. Aquest amor va impulsar Crist a morir per nosaltres i a vèncer així la mort. Sí, només l'amor fa entrar en el regne de la vida! I Maria va entrar rere el seu Fill, associada a la seva glòria, després d'haver estat associada a la seva passió. Va entrar allí amb ímpetu incontenible, tot mantenint obert**

darrera seu el camí a tots nosaltres. Per això avui la invoquem: "Porta del Cel", "Reina dels àngels" i "Refugi dels pecadors" [15].

Desgranem piadosament les lletanies i les altres oracions marianes — l'Avemaria, la Salve, el Rosari i les jaculatòries que l'afecte filial ens suggereixi— amb acurada devoció i pietat de fills, perquè *Maria, Verge sense màcula, reparà la caiguda d'Eva: i ha trepitjat, amb la planta immaculada del seu peu, el cap del drac infernal* [16]. Units a aquest gran enamorat de la Verge, que va ser i és el nostre Pare, admirem més com *el Pare, el Fill i l'Esperit Sant la coronen com a Emperadriu que és de l'Univers. I li reten homenatge de vassalls els Àngels..., i els patriarques i els profetes i els Apòstols..., i els màrtirs i els confessors i les verges i tots els sants..., i tots els*

pecadores i tu i jo [17]. Ens comportem nosaltres així?

En les cartes i documents de família, sant Josepmaria solia signar amb el nom Mariano. Entrem, doncs, en l'escola de Mariano, imitant al nostre Pare en la seva tendra devoció a la Verge Santíssima, com fills petits que en tot moment se saben necessitats de les cures de la seva Mare.

Santa Maria, a més, s'ha mostrat sempre Mare de l'Opus Dei, des del seu naixement, i l'Obra s'ha desenvolupat a l'empara del seu mantell: ens ha precedit, acompanyat i seguit en tots els passos de la nostra història familiar i del nostre peregrinar personal. En el mes d'agost recordem alguns d'aquests moments: la Consagració de l'Obra al dolcíssim Cor de la Verge, a Loreto, el 15 d'agost de 1951, que renovem anualment; la invitació a recórrer a la misericòrdia divina per mitjà del

Tron de la glòria, que és Maria, el 23 d'agost de 1971... I tantes altres intervencions de la Reina del cel i de la terra que ara no resulta possible enumerar.

En aquests dies em trobo a Mèxic, on he vingut per a participar en la dedicació de l'església construïda en honor de sant Josepmaria, en el Districte Federal. Amb cadascuna i amb cadascun dono també gràcies a Déu, perquè aquesta circumstància m'ha permès resar davant la Verge de Guadalupe en "la Villa", amb el record dels passos del nostre Pare al 1970. Algunes de les intencions que llavors omplien el cor del nostre Fundador es mantenen plenament actuals; unes altres ja es van complir, gràcies a la intercessió de la nostra Mare. He vingut, insisteixo, en nom de totes i de tots —els que ara estem a l'Obra i els que arribaran en el transcurs dels segles—, per a pregar per l'Església, pel papa i els seus

col·laboradors, pels Bisbes i sacerdots del món enter — especialment en aquest any sacerdotal—, per l’Opus Dei i tot el poble cristià; pel nostre personal enamorament quotidià de Jesucrist. Conservo molt present en la meva memòria aquella locució que tant va remoure al nostre Pare, i que ens va relatar de seguida amb una commoció visible, a l’agost de 1970; li vam veure molt urgir a comportar-se com a perseverant home de pregària. El Senyor va imprimir en la seva ànima aquelles paraules —*clama, ne cesses!* [18]— que desitjo que incorporem a la nostra pietat i al nostre quefer.

Acompanyeu-me en les meves peticions, especialment el 15 d’agost, quan renovem la consagració al dolcíssim Cor de la nostra Senyora. I repassem amb profunditat aquesta recomanació de sant Josepmaria: ***“Adeamus cum fiducia ad***

thronum gloriæ, ut misericordiam consequamur” (cf. He 4, 16). Que ho tingueu molt en compte en aquests moments i també després. Jo diria que és un voler de Déu: que fiquem la nostra vida interior personal dintre d’aquestes paraules que us acabo de dir. De vegades les escoltareu sense soroll, en la intimitat de la vostra ànima, quan menys ho espereu.

"Adeamus cum fiducia": aneu — repeteixo— amb confiança al Dolcíssim Cor de Maria, que és Mare nostra i Mare de Jesús. I amb Ella, que és mitjancera de totes les gràcies, al Cor Sacratíssim i Misericordiós de Jesucrist. Amb confiança també, i oferint-li reparació per tantes ofenses. Que mai no us falti una paraula d’afecte: quan treballeu, quan reseu, quan descanseu, i també en ocasió de les activitats que semblen menys importants: quan us divertiui, quan expliqueu una

anècdota, quan feu una estona d'esport...: amb tota la vostra vida, en una paraula. Poseu un fonament sobrenatural en tot, i un tracte d'intimitat amb Déu [19].

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Mèxic, 1 d'agost de 2009.

[1] Missal Romà, Assumpció de la nostra Senyora, Aclamació abans de l'Evangelí.

[2] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2008.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 171.

[4] Lc 1, 49.

[5] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2005.

[6] Sant Josepmaria, *Sant Rosari*, primer misteri de goig.

[7] Jo 2, 11.

[8] Ibid., 4.

[9] Jo 19, 25-27.

[10] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2008.

[11] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 62.

[12] Joan Pau II, Discurs en l'audiència general, 23-IV-1997.

[13] Sant Josepmaria, La Verge del Pilar, article publicat en el "Llibre d'Aragó", Saragossa 1976.

[14] Missal Romà, Oracions de preparació per a la Santa Missa.

[15] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2008.

[16] Sant Josepmaria, *Sant Rosari*, cinquè misteri gloriós.

[17] Ibíd.

[18] Is 58, 1.

[19] Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 9-IX-1971.